

gerede gav klart udtryk for skuffelse over konferencens forløb, og enkelte pegede direkte på manglende politisk vilje i de mere velstående lande. En særlig skuffelse for visse af udviklingslandene havde det været, at der ikke var opnået konkrete resultater med hensyn til toldnedsættelser for disse landes forarbejdede produkter. Blandt andet *Ghana* omtalte, at det endnu ikke havde været muligt at undertegne en kakaoaftale. *Syrien* udtrykte betænkeligheder ved, at et system for supplementær finansiel bistand ville komme til at betyde indgreb i staternes suverænitet, og påpegede nødvendigheden af finansiel støtte udefra til gennemførelsen af regional økonomisk integration.

Udviklingslandene udtrykte beklagelse over, at der under UNCTAD II ikke havde kunnet fastsættes en tidsfrist for 1. pct. målsætningens opfyldelse. På trods af de få konkrete resultater af konferencen ytrede flertallet af udviklingslandene alligevel fortrøstning til det fremtidige arbejde inden for organisationen og erkendte, at konferencen havde givet nyttige erfaringer. *Argentina* erkendte således, at udviklingslandene ved deres oplæg til forhandlingerne havde taget for lidt hensyn til den anspændte økonomiske situation i en række af de større donorlande; det var i udviklingslandenes egen interesse, at også de udviklede lande klarede sig godt. Bl. a. *Brasilien*, *Tunesien* og *Ghana* udtalte sig positivt om de under styrelsesrådets 7. samling vedtagne ændringer af UNCTADs maskineri, som man håbede ville gøre organisationen til et mere effektivt forhandlingsorgan. De samme lande understregede samtidig den fremtrædende rolle, UNCTAD måtte spille under det kommende udviklingsår.

Østlandene beskyldte de kapitalistiske lande for at bære ansvaret for forløbet af UNCTAD II. De kapitalistiske lande ønskede ensidigt at fastlægge de internationale handelsbetingelser; Fællesmarkedets associeringsaftaler med afrikanske stater nævntes som eksempel. *Sovjetunionen* udtalte sig for prisstabiliseringsaftaler for primærvarer og gennemførelse af ikke-diskriminerende, ikke-gensidige præferencer for forarbejdede varer fra udviklingslandene, men kunne ikke acceptere, at 1 pct. målsætningen kunne gælde for den bistand, som de kommunistiske lande ydede.

II. Resolutionerne.

A. Plenarforsamlingen vedtog den 13. december 1968 i tilknytning til denne del af debatten to resolutioner.

I den første, som blev vedtaget enstemmigt i såvel 2. udvalg som i Plenarforsamlingen (res. 2401), bekræfter Generalforsamlingen forslaget fra styrelsesrådets 7. samling og beslutter, at UNCTAD skal være en medvirkende organisation under UNDP og således deltage i gennemførelsen af bistandsprojekter, der finansieres af dette program. I forbindelse med resolutionens vedtagelse var der nogen diskussion om, hvorvidt et appendix til den oprindelige UNCTAD-resolution, i hvilket UNCTADs generalsekretær gav afkald på at ville søge at båndlægge en del af FN's regulære bistandsbudget (kapital V) til UNCTAD-formål, samt angav visse retningslinjer for samarbejdet med Det internationale Handelscenter i Genève, også skulle indgå i generalforsamlingsresolutionen; det besluttedes til sidst enstemmigt at udelade dette appendix og nøjes med den henvisning, som findes i selve resolutions teksten.

Danmark stod, sammen med Sverige, Finland, Norge, Nederlandene samt visse Middelhavslande og en lang række udviklingslande, som medforslagsstiller til den anden resolution, i hvilken Generalforsamlingen tager rapporterne fra UNCTAD II og styrelsesrådets 7. samling til efterretning, byder forslagene til forbedring af UNCTADs maskineri velkommen som udtryk for medlemsstaternes politiske vilje til at styrke organisationen, samt henleder opmærksomheden på mulighederne for at styrke maskineriet gennem afholdelse af styrelsesmøder på højt politisk plan, indkaldelse af styrelsesrådet til særlige samlinger, dannelse af interguvernamentale grupper under styrelsesrådets hovedkomiteer med henblik på særlige spørgsmål samt ved initiativer direkte fra generalsekretærens side. Endvidere nævnes muligheden af i særlige situationer at holde ad hoc-møder på højt politisk niveau, såfremt der er enighed om nytten heraf mellem de berørte lande. Medlemsstaternes opmærksomhed henledes på de spørgsmål, som konferencen lod stå ubesvarede, og styrelsesrådet anmodes om under sin førstkommande samling at søge tilvejebragt størst mulig enighed om forholdsregler til deres